

Cua de peix

Es despertà amb la cara mig soterrada en l'arena i amb tot el cos adolorit. Havia anat a buscar la bruixa del mar, d'això sí que es recordava, i després... després... Anem a pams, xiqueta!

La bruixa, antipàtica com sempre, s'havia fet de pregar. Que si allò no podia ser, que si tu no saps el que demanes, criatura, que si això són manies de l'edat... Però ella, que estava més segura de voler unes cames que dels anys que tenia, no es va fer ni un mil·límetre enrere. –D'acord, unes cames... –a l'últim va grunyar la vella–. Però ja sabràs que no són de franc, veritat?

I tant que ho sabia! Si quasi no es parlava d'altra cosa, al fons del mar, que del preu dels seus serveis... Què voldria a canvi? Collars de coral, arracades de perles, estrelles de mar... Qualsevol cosa!

–La teua veu.

Es quedà perplexa un moment. La veu? Amb que la bruixa del mar es conformara només amb un grapat de cançons, no hi havia comptat... Redreçà l'esquena, es recolzà en una paret feta de closques de caragols marins i es disposà a cantar. La bruixa li tallà les intencions:

–Què fas, bleada? Per a cançonetes, estic jo!

I resultà que volia de veres la seua veu, tota la seua veu! S'ho pensà una bona estona, perquè la qüestió era delicada, però a l'últim va regalar la seua veu a aquella vella antipàtica i isqué del mar trontollant amb unes cames que no sabia ben bé com funcionaven.

Ara li venia tot al cap! Colpejà l'arena amb els punys tancats, furiosa. Com havia pogut ser tan estúpida? Havia anat a buscar aquell príncep que, de lluny, li havia paregut el sùmmum de la perfecció, i s'havia trobat amb un jove tan pagat de si mateix que tractava tothom a puntellades. El va veure maltractar criats i soldats, ministres i mariscals, sense poder fer altra cosa que callar. Si no haguera bescanviat la veu per unes cames, aquell maleducat sentiria més de quatre coses!

Passà un parell de dies bambant pel palau mentre rumiava les possibilitats de desfer el tracte amb la bruixa del mar, i a l'últim va acceptar que no en tenia cap. Els tractes amb la bruixa del mar no es desfan així com així... I, menys encara, si estava pel mig la seua veu! La veu més dolça de tots els mars i els oceans coneguts, la veu que encisava fins i tot els taurons blancs, les criatures més agressives de les profunditats... De cap manera li la tornaria, aquella vella fastigosa!

I aleshores, quan estava a punt de deixar per sempre aquell palau que no li havia agradat gens ni miqueta i rodar pel món per trobar feina, tot se n'anà en orris perquè, a l'últim racó del jardí, ensopegà amb el príncep. I, per desgràcia, no estava a soles... Amb la mà dreta agafava l'orella d'un xiquet de pocs anys que camejava en l'aire i, amb l'esquerra, feia poc més o menys igual amb una xiqueta encara més menuda, agafada per les trenes. Els acusava d'haver-se oblidat d'arruixar amb aigua

fresca uns rosers, i els deia les barbaritats més grosses que havia sentit mai. I això que, al fons del mar, els polps gegants eren famosos per la seua llengua d'estràl... Sense pensar el que feia, amb el cor bategant i les cames tremoloses, cridà:
–Tros d'animal!

Del seus llavis isqué només un bram incomprensible, que ella reconegué immediatament com la veu de la bruixa del mar, i que tingué la virtut de fer que el príncep amollara aquelles pobres criatures i pegara a fugir com un esperitat. Ella, espantada també d'haver trencat un pacte amb la bruixa del mar, corregué a la platja decidida a demanar-li perdó de totes les maneres possibles, però no arribà a temps. O, per dir-ho exactament, no arribà del tot a temps. Ja havia ficat un peu a l'aigua, i estava a punt de ficar-hi l'altre, que va eixir del mar un raig porpra que li travessà el cos i la deixà inconscient sobre l'arena...

Esclatà a plorar una altra vegada, amb la cara soterrada a l'arena, i així estigué fins que una mà es recolzà al seu muscle i una veu amable preguntà:

–Puc ajudar-te?

Es girà com un llamp, tractant d'amagar de la vista de l'estrany aquell cos que ara no era ni de dona ni de peix, aquell cos que lluïa una cama perfecta i mitja cua de sirena, i es trobà amb un soldat de plom que la mirava amb curiositat i tendresa.

Amb una veu que estava també a mig camí entre la seua pròpia i la de la bruixa del mar, gemegà:

–Ningú no pot ajudar-me!

–Segur que sí... –va insistir el soldat, ara amb un somriure.

–No em veus? –s'exaltà–. No veus que només tinc una cama i mitja cua de sirena? No veus que ara no puc viure ni dins del mar ni fora?

El soldat tornà a somriure i es posà dret, assenyalant còmicament amb la punta de la baioneta la cama que li faltava.

–A mi també me'n falta una, i me les apanye prou bé... De fet, acabe de fugir de les mans d'un xiquet que només volia que llançar-me al foc...

Esclataren els dos en rialles, i acabaren redolant per terra mentre s'agarraven la panxa amb les mans, com si allò que els passava fóra la broma més divertida del món. Un parell de setmanes després, entre moltes rialles i alguns calfaments

de cap, havien posat en funcionament entre els dos la peixateria més moderna i més ben assortida del regne.

de cap, havien posat en funcionament entre els dos la peixateria més moderna i més ben assortida del regne.

de cap, havien posat en funcionament entre els dos la peixateria més moderna i més ben assortida del regne.

I ara, si algun client es permet dubtar de la qualitat del peix que tenen a la venda, el soldat de plom assenjala amb la punta de la baioneta la mitja cua de sirena de la seua dona i exclama mentre fa l'ullet:

–Si d'alguna cosa entenem nosaltres, és de peix, amic meu!

Per TERESA BROSETA
Il·lustració: CRISTINA PICAZO
Cavall Fort núm. 1152.